

Comentariul poeziei Izgonirea lui Prometeu scrisa de Alexandru Philippide- a patra parte

In doi, incarcerarea in infinit si nemurire ar parea ma usoara: "Da-mi mana, Zeus! Singur esti ca mine, In cerul tau pustiu si zdrentuit [...] Esti singur, Zeus! Singur sunt si eu."
Gestul fraternizarii este, inasa, inutil; retrasa, muta, neexistenta poate, puterea divina ignora dilema tragica a creatorului care, hulit de ai sai, cauta refugiu in ideatic ("Vreau sa te pipai si sa urlu Este!" avea sa exclame, putin mai tarziu, poetul Psalmilor).

Drama personajului este potetata de pendularea intre doua lumi, ambele repudiindu-l, nici una acceptandu-l, amandoua straine, ostile, nevrednice, marunte.

Daca anonimul antic il face pe Heracle eliberatorul lui Prometeu si il vede ostoindu-si ranile, Al. Philippide ignora legenda si-si determina personajul sa-si dezvaluie, o data in plus, taria morala, curajul, revolta legitima in fata ignorantei si a rautatii.

Intr-un limbaj ce poate fi numit avant la lettre, arghezian, lapetitul li se adreseaza celor umili si nevrednici batjocoritor, caci nu-i mai recunoaste pe aceia pentru care si-a asumat supliciu si al caror gest imund i-a facut jertfa inutila:

"Iar voi, flamande fiare, inapoi!
Pomana vreti?... Asa e: se cuvine
S-aveti si voi o urma de la mine.
(le arunca vulturul gatuit)
Luati-! E destul de proaspat inca
E plin la trup si gras de nemurire.
Te pune-n patru labe si mananca.
Omenire!"

Grele de obida si dispret, clocotind de o rar dezamagire, vorbele acestea, dispuse in enunturi scurte, au un efect stilistic remarcabil: orice apropiere intre lumea gregara si salvatorul ei este inutila.

Aceleasi accente pamfletare, cu iz arghezian, contin si imprecatiile adresate "zeului nemernic", "Hotul de vesnicii", "Talharul soartei", personaj contestat dispretuit inutil in imensitatea lumii, ridicol prin precaritatea lanturilor cu care ar vrea sa zagazuiasca destinul de razvratit fara egal al titanului. In fata evidentei, Prometeu isi urmeaza drumul sideral, de creator intangibil, care inlatura suferinta cu pretul proprie-i dureri, recreand lumi noi, cu valente rare:

"Ma-ntorc in nemurire
Sa-mi caut alta omenire-n loc;
Sa-i dau si ei mistuitorul foc;
Si ferecat de-o noua-nlantuire,
S-astept sa se mai naruie un cer,
Sa ma mai lare inc-o omenire."